

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **szer. rez. R. M.**,
skazanego za czyn z art. 270 § 1 k.k.,
po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 października 2025 r.,
kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 6 maja 2025 r., SA 11/25,
utrzymującego w mocy wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w Warszawie
z dnia 21 listopada 2024 r., Sg 1/22,

p o s t a n o w i ł:

1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 646 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania,
2. obciążyć skazanego **szer. rez. R. M.** kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 maja 2025 r., SA 11/25, utrzymującego w mocy wyrok Wojskowego Sądu Garnizonowego w Warszawie z dnia 21 listopada 2024 r., Sg 1/22, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa **szer. rez. R. M.**. Został on uznany za winnego czynu z art. 270 § 1 k.k., za który wymierzono mu prawomocnie

karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres roku próby. Wyrok zawierał także rozstrzygnięcie o uniewinnieniu szer. rez. R. M. od popełnienia drugiego czynu kwalifikowanego z art. 270 § 1 k.k. – to rozstrzygnięcie nie było przedmiotem postępowania apelacyjnego i nie jest objęte kasacją.

Wnosząc kasację obrońca zaskarżył w całości wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie, utrzymujący w mocy wyrok Sądu I instancji, zarzucając:

„1. naruszenie prawa materialnego – art. 66 § 1 i 2 Kodeksu karnego w zw. z art. 4 § 1 Kodeksu karnego – poprzez rażące błędne niezastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania, pomimo spełnienia ustawowych przesłanek w sposób niebudzący wątpliwości, co skutkowało wymierzeniem oskarżonemu kary nieadekwatnej do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu;

2. naruszenie przepisów postępowania karnego – art. 7 w zw. z art. 410 Kodeksu postępowania karnego – poprzez dowolną, wybiórczą i powierzchowną ocenę materiału dowodowego, pomijającą kluczowe okoliczności łagodzące, w tym relację emocjonalnego uzależnienia oskarżonego od żony, a także jej manipulacyjny i przestępczy charakter, co miało wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego i prawną kwalifikację czynu;

3. naruszenie prawa do rzetelnego procesu i prawa do obrony – art. 424 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania karnego – poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku, które w sposób niepełny i niejasny odnosi się do podniesionych zarzutów, uniemożliwiając efektywną kontrolę apelacyjną oraz rozpoznanie wszystkich argumentów obrony, w szczególności dotyczących warunkowego umorzenia postępowania;

4. naruszenie prawa materialnego – art. 66 § 1 i 2 Kodeksu karnego w zw. z art. 4 § 1

Kodeksu karnego – poprzez błędną interpretację i zastosowanie przepisów dotyczących warunkowego umorzenia postępowania, pomijając istotne przesłanki

ustawowe, które jednoznacznie przemawiały za jego zastosowaniem wobec oskarżonego”.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie oraz wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w Warszawie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji z zaleceniem rozważenia zastosowania warunkowego umorzenia postępowania, ewentualnie warunkowe umorzenie postępowania przez Sąd Najwyższy.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest niedopuszczalna, dlatego też Sąd Najwyższy pozostawił ją bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 531 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy pozostawia bez rozpoznania przyjętą kasację, jeżeli nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. lub gdy przyjęcie kasacji nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu. Jednocześnie zgodnie z art. 429 § 1 k.p.k., do którego odsyła powołany art. 530 § 2 k.p.k., odmowa przyjęcia środka odwoławczego następuje m.in. jeżeli jest on niedopuszczalny z mocy ustawy. Kasacja obrońcy skazanego szer. rez. R. M. została przyjęta do rozpoznania zarządzeniem Zastępcy Prezesa Wojskowego Sądu Okręgowego (k. 692). Z uwagi na treść art. 531 § 1 k.p.k., pomimo formalnego przyjęcia kasacji, Sąd Najwyższy nie jest zwolniony od obowiązku zbadania czy kasacja odpowiada przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k., w tym czy jest dopuszczalna w świetle obowiązującego prawa – art. 429 § 1 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 lipca 2024 r., IV KK 246/24).

Z uwagi na fakt, że w niniejszej sprawie wobec szer. rez. R. M. prawomocnie orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, podstawy kasacyjne były zawężone do tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k.). Kasacja obrońcy skazanego nie zawierała zarzutów wskazujących na uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. Zarzuty kasacji dotyczyły uchybień proceduralnych oraz tych, które w

ocenie obrońcy błędnie nie doprowadziły do warunkowego umorzenia postępowania karnego. Nie były one ani formalnie (poprzez literalne wskazanie w ich treści), ani merytorycznie zarzutami wskazującymi na tzw. bezwzględne przyczyny odwoławcze. Dlatego też kasację obrońcy skazanego należało uznać za niedopuszczalną, a w konsekwencji pozostawić bez rozpoznania z uwagi na treść art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. W tej sprawie – będącej sprawą wojskową – ww. przepisy mają zastosowanie z uwagi na treść art. 646 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 uzasadnia art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]